

Ось тоді ти правиш світом.

Я не хороша людина і ніколи не вдавав з себе такого. Я не вірю ні в добро, ні в Бога, ні в будь-який щасливий кінець, неоплачений задалегідь.

У що ж я вірю? У гроші. У секс. У «Макаллан 18».

Існують назви для таких, як я, — плейбой. Ловелас. Бабій.

Мій брат колись був священником і має для мене єдине слово.

Грішник.

ОДИН

Смокінг «Армані», черевики «Берлуті», годинник «Берберрі».

Блакитні очі, біляве волосся, трохи заширокий лукавий рот.

Так, я знаю, що я — красень, коли виходжу зі свого «ауди R8» і входжу на благодійний захід.

Я знаю це, і паркувальник, який бере в мене ключі, теж, і працівниця безкоштовного бару так само в курсі цього. Усміхаюся їй класичною беллівською усмішкою з ямочками, беручи в неї скотч, — і вона червоніє. А потім відвертаюся до юрби багатіїв, сьорбаю свій «Макаллан» і розмірковую, звідки почати.

Адже цей вечір — моє гробане коло пошани.

По-перше, сьогодні я підписав угоду з Кіганом — шикарний стос паперів, що передає нікчемний запустілий квартал у центрі міста нью-йоркським забудовникам — і, боже мій, ви не повірите, скільки в них грошей. Це незвичайні гроші. Це ніби як *нафтові* гроші. І це не просто робить мою фірму дохріна багатою,

а й остаточно закріплює моє положення у «Вальдман і партнери». Саме вчасно, коли Вальдман іде на пенсію й потребує когось, хтось сидітиме в тому жаданому кабінеті керівника й рахуватиме золото.

А, по-друге, угоду підписав я, а не Чарльз Норткатт — нахрін цього типа, — і хотів би тицьнути сьогодні цим у його тупу мармизу. Я знаю, він буде тут, бо не може встояти перед безкоштовною випивкою та знудьгованими трофейними дружинами.

І, по-третє, я багато вечорів допізна просиджував над справою Кігана, що сильно вплинуло на моє інтимне життя, якого мені дуже бракує. У моєму телефоні збережено кілька постійних контактів, а ще завжди існує ексклюзивний клуб, членом якого я є, але ж цей вечір — моє коло пошани. Це заслуговує на дещо особливе. Дещо нове.

Я знов обводжу поглядом кімнату: Вальдман у кутку зі своєю дружиною, сміється та червоніє, хоч захід тільки-но розпочався, а Норткатт, звісно, ні на крок від нього не відходить.

Чортів підлабуза.

Проте цей вечір мій, і скрізь навколо розкішні жінки, і, може, я лише черговий білий товстосум у морі таких самих ділків, але маю перевагу. Я — грішник з усмішкою і ямочками на щоках, з бездоганною зачіскою, і я вмю зробити так, щоб гріх здався раєм.

Ковтаю свій скотч, відставляю чарку й рушаю в бійку.

Годину по тому я відчуваю штурханця під лікоть.

— Тут тато. Просто щоб ти знав.

Обернувшись, я бачу мого однолітка, який пропонує мені черговий напій і надає зручний привід відволіктися від цієї розмови та оглянути кімнату. Звісно, батько Елайджі Айверсона стоїть навпроти в оточенні звичайного скупчення мегаспонсорів та світських п'явок. Доктор Айверсон — головний лікар онкологічного центру та завжди присутній на подібних заходах, тож я не мав би дивуватися, що він тут. І все одно моя шкіра неприємно стягується, а шию поколює від жару. Я заплющую очі й на мить чую брязкіт посуду для запікання й підвищений голос мого батька. Мати Елайджі щось благально шепоче. А я досі відчуваю запах усіх тих білих, нудких і нещасних квітів для похорону, якого не мало відбутися.

Розплющую очі й бачу проникливу, тужливу усмішку Елайджі. Він теж був там того дня, коли наші родини від надтисних стосунків перейшли до чогось іншого. Холодного та відчуженого. Ми з Елайджею лишалися близькими — здружилися через «Підлітків-мутантів черепашок-ніндзя» в дитсадку (а «Черепашки-ніндзя» — це зв'язок на все життя) — але решта членів наших родин розійшлися нарізно, наче не було двох десятиліть спільних барбекю, нічних посиденьок за грою в «Pictionary», догляду за дітьми, піжамних вечірок та карткових ігор допізна з вином для дорослих і стількома смаколиками, скільки можна було тишком протягти нагору для дітей.

— Усе гаразд, — кажу я. Це лише наполовину брехня, бо хоч доктор Айверсон і нагадує мені про той день — про ту жахливу діру, яку пробила в моєму житті смерть сестри, — при зустрічі ми завжди поведимось культурно і чемно, а цього зазвичай достатньо в такому маленькому місті, як наше.

— Агов, захід пречудовий, — додаю я, радше для того, щоб змінити тему. Розкол між Айверсонами й Беллами — стара рана, а Елайджі й без того вистачає тиску на сьогодні. Це його перший бенефіс як координатора заходів у центрі Кауффмана, відколи він пішов з музею мистецтв, де починав, і я знаю, він дуже хоче, щоб сьогоднішній вечір удався. А оскільки це ще й єдина подія року, де присутній його батько з усіма своїми колегами... Я знаю, що мені не ввижаються зморшки від втоми і стресу між брів Елайджі та навколо його рота.

Друг мляво киває, обводючи кімнату очима кольору віскі. З його пильним, рішучим поглядом і квадратною щелепою він був точною копією свого батька — високого, темношкірого і вродливого, хоч там, де доктор Айверсон супився, Елайджа завжди був людиною усміхненою та веселою.

— Поки що все нібито йде гладко, — каже він, досі оцінюючи все навколо. — Ось тільки я загубив свою пару.

— Ти привів сюди пару? — питаю я. — Де він?

— Це вона, — уточнює, посміхаючись у мій бік, а потім регоче мені в обличчя, адже з жінкою Елайджа не зустрічався ще з коледжу.

— Жартую, Шоне. Узагалі-то, це...

До Елайджі підбігає змучена жінка у формі кейтерингової компанії, розмахуючи планом розсадження гостей, і перериває все, що він хотів сказати. Після шквалу перешіптувань і приглушеного «трясця» Елайджі він винувато махає мені й тікає гасити пожежу, що займається за лаштунками, полишаючи мене наодинці за скотчем. Мигцем озираюся на доктора

Айверсона, який не зводить з мене очей. Він киває мені, і я роблю теж саме у відповідь, не можу не помітити прохолодного співчуття в його погляді.

Я точно знаю, з якого приводу він співчуває, і десь глибоко в моїх грудях наче гвинт закручується.

«Зберися й вертайся у своє коло пошани, Белле».

Ось тільки раптом мені не хочеться святкувати перемогу тут і зараз. Кортить ще скотчу й трохи свіжого повітря. Навіть за масивною скляною стіною, що виходить на осяйний небокрай, я відчуваю клаустрофобію та неспокій — і щемка мелодія струнного секстету в кутку лунає зараз достобіса гучно, шириться, наче газ, заповнюючи всі ніші та балкони. Майже наосліп, нестямно пробиваюся до дверей тераси, бажаючи лише забратися

геть

геть

геть...

Нічне повітря занурює мене в раптовий прохолодний спокій, і я глибоко вдихаю. І ще раз. І ще. Доки мій пульс потроху не нормалізується, а гвинт у грудях послаблюється. Доки мій розум не припиняє бути сумбурним місивом посуду для запікання і квітів чотирнадцятирічної давнини, і почасти минулого тижня.

Хотів би я, щоб лише спогад про смерть Ліззі діяв на мене так. Хотів би, щоб батько Елайджі не мав причин дивитися на мене з жалем. Хотів би мати хоч один душ, одну нараду, одну здибанку з розкішною жінкою, коли не треба тримати під рукою телефон з увімкненим дзвінком на випадок термінового виклику. Хотів би просто радіти, що уклав цю угоду з Кіганом, що

в мене непристойна прірва грошей, і стильний новий пентгаус, і гарне тіло, і ще кращий член, і зачіска, яка робить свою справу.

Проте, виявляється, є речі, яких не можна владнати грошима й чудовою зачіскою.

Несподіванка.

Я допиваю свій скотч, відставляю чарку на стійку і йду вглиб тераси, вкритої штучною травою. Переді мною місто, що розтяглося на пагорбі у м'якому мерехтінні ліхтарів; позаду — щільна завіса скла й металу, що позначає межі мого королівства. Де я живу, працюю та граю. Повітря наповнене літньою музикою цикад і машин, і хотів би я хоч на одну довбану мить згадати, як це — слухати ці звуки з відчуттям спокою. Дивитися на ці вогні й не думати про блимання флуоресцентних ламп у лікарні, писк моніторів, запах гігієнічної помади.

Навряд чи на цій терасі ще хтось є — хоч вечір лише починається, і я впевнений: п'яні світські левиці ще будуть реготіти тут і сьорбати випивку, тільки-но приберуть десертні тарілки. Якою б не була причина, я вдячний за мить усамітнення перед тим, як повернутися у своє коло пошани. Востаннє вдихаю запах трави, перш ніж увійти в дім, і саме тоді бачу її.

Власне, першою я бачу сукню, пробіск червоного тремкого шовку, тріпотіння крайки, що танцює на вітрі. Це немов червоний плащ, яким розмахують перед биком: за лічені секунди я знову Шон Белл, який святкує перемогу. Я зміню напрямок, ідучи на звабливий пробіск червоного шовку, доки не знаходжу жінку, якій він належить.

Незнайомка стоїть спиною до скла і багатіїв, що юрмляться по інший бік, притулившись до одного з масивних канатів, що кріплять верхівку будівлі до тераси. Вітерець грається шовком уздовж її тіла, розвіює спідницю й увиразнює контури талії і стегон, від яких мій рот наповнюється слиною, а міські вогні відблискують на теплій коричневій шкірі її оголених рук та спини. Проводжу поглядом уздовж западинки її хребта, туди, де сукня облягає вигини сідниць, а потім знову вгору до нижніх крил лопаток, перехрещених тонкими червоними бретельками.

Дівчина обертається на мої кроки, і я мало не застигаю на місці, адже, *чорт*, вона гарненька і, *ще раз чорт*, зовсім молода. Не настільки, щоб за це посадили, — але, мабуть, студентка. Уже точно замолода для тридцятишестирічного.

І все ж я не зупиняюся. Стаю, притулившись до товстого канату поряд із нею, кладу руки в кишені, і, коли дивлюся на неї, наші обличчя повністю освітлює золотаве сяйво, що ллється з бенкету.

Її очі розширюються, коли вона дивиться на мене, губи злегка розтуляються, ніби шокована моїм обличчям, наче очам не вірить, але я швидко відкидаю цю думку. Найімовірніше, повірити не може, яка в мене чудова зачіска. Хіба що, може, у мене їжа на обличчі чи ще щось? Крадькома обтираю рукою рот і щелепу для певності. Її очі стежать за цим рухом з жадібністю, яка розпалює гарячий, напружений жар внизу мого живота.

У цьому світлі я нарешті чітко розглядаю її обличчя й бачу, що вона не просто гарна. Вона приголомшлива, вона неймовірна. З тих красунь, які надихають творити